

УДК 821.111(73)'06-312.5

С31

Сент-Кроу Ніккі

С31 Розпусні загублені хлопці. Книга 1: Король Неверленду / Ніккі Сент-Кроу; пер. з англ. А. Плахотня. — Київ: Видавництво Букшеф, 2024. — 224 с.

ISBN 978-617-548-279-7

Протягом двох століть усі жінки роду Дарлінг зникали у свій 18-й день народження. Іноді вони зникали лише на день, іноді на тиждень чи місяць. Але вони завжди поверталися зломленими і навіть божевільними. На що готовий піти Пітер Пен, аби отримати бажане? Чи готова Вінні Дарлінг допомогти Загубленим хлопцям врятувати острів? Хоч «Король Неверленду» і черпає натхнення з роману «Пітер Пен і Венді», та ця книга створена виключно для дорослої аудиторії. Історія занурить вас у світ романтично-еротичних пригод з харизматичними та безкомпромісними героями. Ви зіткнетеся з палкими почуттями, напруженими конфліктами та бурхливими емоціями, що створюють неповторну атмосферу твору. Приготуйтеся до першої пригоди з історії, яка змінить ваше уявлення про казки назавжди.

УДК 821.111(73)'06-312.5

Copyright © 2022 by Nikki St. Crowe

© Плахотня А., переклад, 2024

© ТОВ «Видавництво Букшеф»,
виключна ліцензія на видання,
оригінал-макет, 2024

Літературно-художнє видання

ISBN 978-617-548-279-7

Розділ 1

ВІННІ ДАРЛІНГ

До школи я не ходжу вже понад два роки, але все ще займаюсь сексом із найкращим квотербеком шкільної команди на пасажирському сидінні його автомобіля.

У сексі він нікудишній. Але на полі — неперевершений.

Якби ж то я любила футбол і ненавиділа секс. Ентоні проникає в мене, і я стараюсь удавати порнозірку, адже знаю, що йому це до вподоби.

З ним я симулюю оргазм.

Я не порнозірка, але донька повії, а це, гадаю, — близькі поняття.

— О, чорт забирай, Вінні. О, крихітко!

Його руки липкі і ледве мене тримають. Він тремтить, як хлопчисько, яким насправді і є.

Ми однолітки, але за відчуттям між нами років десять різниці.

— Очманіти, — каже він, гаряче видихаючи на мої оголені груди. — Як добре... Тобі ж добре?

Ця цілковита відсутність упевненості в собі просто нестерпна. Навіть не знаю, чи спала я коли-небудь із упевненим чоловіком.

Або ж, можливо, вони впевнені тільки у своєму праві когось трахнути.

— Дуже добре, милий. Ти неперевершений у сексі. А я неперевершено брешу.

Продовжую скакати на Ентоні, він посміхається, а потім цілує мене.

Не відчуваю нічого, крім тупого болю в тілі та сильної мігрені.

Усередині я мертва.

І мені до біса нудно.

Залишається лише чекати, коли з'явиться хтось казковий і нарешті викраде мене.

Із довбаним днем народження мене.

Ентоні застібає джинси і відвозить мене додому.

Автомобіль проїжджає моїм районом, я весь час втуплююся у вікно.

Ось авто зупиняється, і я починаю відчиняти дверцята, але Ентоні хапає мене за руку і тягнеться за поцілунком.

Знехотя піддаюся йому.

— Ти прийдеш на вечірку у вихідні? — запитує він з більшою надією, ніж мені хотілося б.

Дівчину, яку легко спонукати до сексу, завжди запрошують на вечірки. Так багато вечірок. І всі вони однакові.

— Напиши мені, — відповіла я, адже ще уявлення не маю, де буду в ці вихідні.

Сьогодні мені виповнилося вісімнадцять, і саме в цей день зникали всі жінки роду Дарлінг, що жили до мене.

Деякі на день, інші на тиждень чи місяць.

Але поверталися вони завжди зламаними і з різним ступенем втрати здорового глузду.

Я не хочу збожеволіти. Я подобаюсь собі такою, як є. Принаймні більшою мірою.

Щойно я заходжу в бічні двері, як переді мною несподівано з'являється мама.

— Де ти була, Вінні? Я думала, він уже забрав тебе і... — оглянувши поглядом кімнату, вона біжить до найближчого вікна і перевіряє засув.

Вона завжди бурмоче собі під ніс за роботою.

Пірати, Загублені хлопці і феї.

І він.

Вона не вимовляє його ім'я, поки не спить, але вночі іноді прокидається і викрикує.

Пітер Пен.

Маму вже сім разів забирали в лікарню. Кажуть, що вона шизофренічка, як і бабуся, і прабабуся, і всі жінки Дарлінг до неї.

Родове божевілля, яке я успадкую.

— Вінні! — мама підбігає до мене і хапає за зап'ястя. Її руки кістляві, а очі широко розплюще-

Я падаю на надувне ліжко в кутку моєї «спеціальної кімнати», вдивляючись у стелю, по якій в'ються намальовані кров'ю написи. Відьма з Единбурга сказала, що допоможе тільки кров.

І неодмінно моя кров.

Можливо, ми всі по-своєму божевільні.

Мама приносить мені бутерброд з арахісовим маслом та джемом, а також склянку води з-під крану.

Вона дивиться, як я їм, смикаючись щоразу, коли скрипить будинок.

— Розкажи мені про нього, — прошу я, здираючи скоринку з верхньої частини бутерброда і з'їдаючи її, немов довгу нитку спагеті.

Мама здригається.

— Я не можу.

— Чому?

Вона стукає вказівним пальцем по скроні.

Наскільки я зрозуміла, вона гадає, що якась магія утримує її від детальної розповіді про нього, тому мені вдається дізнатись лише уривчасті відомості. За її словами, магія зникає під час молодого місяця, але невдовзі вже повня.

Саме під час припливу в повний місяць усі монстри вилазять назовні. Вовки, феї і Загублені хлопці. Так вона говорить.

— Що ти можеш мені розповісти? — запитую її.

Вона обмірковує це кілька секунд, скоцюрбившись у кутку кімнати на розкладачці з прити-

снутими до грудей колінами. Гадаю, колись мама була красивою, але я не знаю її іншою, лише божевільною. У неї таке ж темне і густе волосся, як у мене, але воно почало рідшати через усі ці ліки, які вона приймає. Запалі щоки з нездоровим рум'янцем. Нігті в неї розшаровуються, під очима кола. Вона більше не працює. Її пенсії за інвалідністю ледве вистачає на оплату рахунків. І що більше вона ізольована, то гірше їй стає.

— Я пам'ятаю пісок, — посміхаючись промовила вона.

— Пісок?

— Це острів.

— Що це?

— Місце, куди він тебе забере.

— І ти там була?

Вона киває.

— Неверленд по-своєму прекрасний. — Мама обхоплює руками ноги, згортаючись у клубок. — Там кругом магія, її стільки, що можна відчутти шкірою, спробувати кінчиком язика. Смак жимолості і морошки. — Вона піднімає голову і дивиться на мене із широко розплющеними очима. — Я сумую за морошкою. А він — за магією.

— Хто? Пітер Пен?

Вона киває.

— Він втрачає контроль над серцем острова і думає, що ми можемо це виправити.

— Чому? — Відриваю шматок бутерброда і розминаю хліб між пальцями, розплющуючи його в млинець. З краю витікає джем. Я намага-

юся розтягнути їжу, щоб обдурити шлунок, ніби нагодувала його обідом із п'яти страв. Мама при-туляється щочою до колін.

— Вони порушили свою обіцянку, — бурмоче вона. — Дали мені обіцянку і не дотримали її.

— Яку обіцянку?

— Я не знаю, як його зупинити, — шепоче мама, ігноруючи мене. — Не знаю, чи достатньо я зроби-ла для цього.

— Усе буде добре, — запевняю її. — Я не хви-лююся.

Усе це несправжнє.

Усе, за винятком божевілля.

Ось саме це мене хвилює.

Невже воно працює як перемикач? Однієї хви-лини я при здоровому глузді, а наступної — ні?

Перспектива збожеволіти лякає мене більше, аніж якийсь бугімен.

Мама заснула, тож я тихенько вислизаю з кімнати.

Насувається гроза, і у вікні спалахує блискав-ка, подовжуючи тіні старого вікторіанського бу-динку.

Іду коридором до ванної кімнати. Там див-люся на себе в дзеркало і не впізнаю, немов бачу незнайомку. Іноді мене охоплює страх наткну-тися на порожнечу, якщо я потягнуся до свого відображення.

Я починаю бути схожою на неї.

Ніби вирізьблена з неї. Така ж виснажена.

Не хочу збожеволіти.

І я просто до біса втомилася.

Мій светр зісковзує з плеча, і я мигцем помічаю зморшкуватий шрам, що виглядає точнісінько, як настельні руни.

Підтягую комір вище.

В аптечці тільки одні дверцята, тому лівий бік відчинений, і всередині видніються кілька рядів баночок із пігулками.

Вибирай.

Не хочу божеволіти.

Тягнуся до пляшечки з ібупрофеном. За ці роки я наковталася стільки пігулок, що вже майже не відчуваю полегшення від них.

У коридорі скрипить підлога.

Я відсмикую руку.

Слідом за новим спалахом блискавки над будинком гуркоче грім. Коли гуркіт стихає, я чую, як зачинаються двері.

Мама.

Я біжу назад, але вона все ще міцно спить на розкладачці.

Серце стукає в горлі.

Знову скрипить підлога.

Можливо, хтось увірвався сюди, вирішивши, що будинок покинутий? Ми ледве тягнемо орендну плату, не кажучи вже про комунальні послуги для будинку такого розміру. Тому майже не вмикаємо світло.

Повільно зачинаю за собою двері спальні й за-микаю замок. У нас немає зброї або чогось, що